

Arrest

nr. 202 673 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M-P de BUISSERET
Boulevard Bischoffsheim 36
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-P. de BUISSERET die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T.SCHREURS die loco advocaat E.MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam met een studentenvisum de Schengenzone (Madrid) binnen op 31 augustus 2007.

Op 20 november 2007 werd aan de verzoekende partij een tijdelijke verblijfstitel afgegeven in het kader van haar studies informaticabeheer te Sint-Jans-Molenbeek.

Haar tijdelijke verblijfstitel werd verlengd tot en met 31 oktober 2013.

De verzoekende partij verbleef verder op illegale wijze in het Rijk.

Op 10 april 2018 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen en ook ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Zo stelt ze dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat er een tweede gehoor in het gesloten centrum zal plaatsvinden, waarna er een nieuwe beslissing zal getroffen worden, waartegen eveneens rechtsmiddelen ter beschikking staan. Ze vervolgt dat de verzoekende partij aldus pas gerepatriëerd zal worden na het nemen van de tweede beslissing. Om deze redenen is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij het belang bij haar beroep ontbeert.

Op grond van de bestreden beslissing kan een repatriëring plaatsvinden van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft geen enkele garantie dat er gewacht zal worden met een repatriëring. Zo zij dit bevel niet zou aanvechten beschikt het bestuur immers over een uitvoerbare titel. De Raad ziet dan ook niet in hoe de verwerende partij kan voorhouden dat de verzoekende partij niet aantoot wat haar actueel belang is bij de schorsing van de bestreden beslissing.

De verwerende partij kan bezwaarlijk verwachten van de Raad dat hij haar volgt in haar standpunt dat de vordering onontvankelijk is, daar waar er nog geen nieuwe beslissing getroffen werd en het ook niet duidelijk is of er nog een nieuwe beslissing getroffen wordt indien het bijkomend gehoor geen nieuwe elementen oplevert die nopen tot een nieuwe afweging van elementen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er bestaat ook geen duidelijkheid over de vorm die deze nieuwe beslissing zal aannemen en of die nieuwe beslissing meer bepaald opnieuw een bijlage 13 septies betreft

De Raad kan niet overgaan tot een verwerping van de vordering tot schorsing op grond van een verhaal dat zich nog moet afspelen in de toekomst en waar hij geen zicht op heeft.

Een goede rechtsbedeling is niet gebaat met beroepen die gegenereerd worden door een handelswijze van de verwerende partij waarbij ze een aanvechtbare beslissing treft waarin ze zelf uitdrukkelijk stelt dat ze niet het resultaat is van een grondig onderzoek op het vlak van de artikelen 3 en 8 EVRM, en waarin ze aankondigt dat ze een "reparatiebeslissing" zal treffen die eveneens vatbaar is voor een beroep.

De exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij wordt momenteel vastgehouden in het gesloten centrum te Merksplas in afwachting van een repatriëring naar Marokko. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partijen een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 5 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de rechten van de verdediging, van artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 en van artikel 41, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat ze medische verzorging nodig heeft in België. Ze stipt aan dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met haar medische situatie bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en dat zij hieromtrent dient te motiveren in de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst naar de medische stukken die zij gevoegd heeft bij haar verzoekschrift. Ze vervolgt dat de verwerende partij op de hoogte was van haar medische problematiek daar zij bij haar arrestatie de medische stukken heeft overhandigd. Ze stelt dat de verwerende partij haar medische problematiek niet ernstig acht en niet in strijd acht met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betwist dit. Zij is van oordeel dat de verwerende partij zelf niet kan stellen dat de medische situatie niet ernstig is. Zij meent dat de verwerende partij hiervoor beroep dient te doen op een arts, gelet op de medische stukken die voorlagen. Ze benadrukt dat de behandelende geneesheer stelt dat de medische zorgen die zij behoeft niet verkrijgbaar zijn in het land van herkomst. Daarbij wijst de verzoekende partij erop dat de tegenpartij zelf aangeeft dat er nog geen grondig onderzoek aangaande artikel 3 van het EVRM heeft plaats gevonden daar in de bestreden beslissing wordt aangestipt dat een grondiger onderzoek van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De verwerende partij dient een grondig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een hogere rechtsnorm vormt, alvorens een beslissing tot verwijdering te treffen.

Het kernbetoog van de verzoekende partij is dat de verwerende partij nagelaten heeft een grondig onderzoek te verrichten van haar situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit vooraleer ze overging tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 april 2018 aan een vreemdelingencontrole werd onderworpen. Op dit ogenblik verklaarde hij problemen te hebben aan zijn knie en maakte hij twee stukken over aan de politie waaruit bleek dat hij een afspraak had op 11 april

2018 in het Sint-Pieter ziekenhuis voor het nemen van een biopsie en ook nog een afspraak had op 17 mei 2018 in het Brugmann ziekenhuis op de afdeling reumatologie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de stukken die door de verzoekende partij aan de politie werden overhandigd.

Zo motiveert ze:

“Op medisch vlak staft betrokkene met documenten en toekomstige afspraken dat hij hier behandeld wordt aan zijn knie. Artikel 3 van het EVRM waarborgt echter niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om reden dat die Staat beter medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen een uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in de voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij vóór het treffen van de bestreden beslissing aan enig onderzoek werd onderworpen door een centrum-arts, noch dat er enig advies werd gevraagd aan een centrum-arts aangaande de ziekte van de verzoekende partij of de mogelijkheid om te reizen. Het is de Raad op het eerste gezicht dan ook geheel onduidelijk hoe de verwerende partij, die niet medisch geschoold is, tot de bevinding komt dat er in de voorliggende zaak geen elementen aanwezig zijn die pleiten tegen een uitwijzing. Prima facie lijkt de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan prima facie worden aangenomen.

Verder kan in de bestreden beslissing letterlijk gelezen worden: *“Het bestuur verbindt zich ertoe, dat bij een tweede gehoor in het gesloten centrum, de artikelen 3 en 8 van het EVRM nogmaals onder de loep worden genomen. Om aan betrokkene de mogelijkheid te bieden om eventuele nieuwe elementen aan een wettigheidscontrole te onderwerpen, wordt dan een nieuwe beslissing, waartegen dus evenzeer rechtsmiddelen kunnen worden ingesteld, genomen”*. De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe in de bestreden beslissing dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan de verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel 3 van het EVRM juncto de motiveringsplicht prima facie geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota met opmerkingen waarbij wordt gesteld dat de centrumarts de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing heeft onderzocht en hierbij heeft vastgesteld dat hij niet lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 3 van het EVRM kan het prima facie vastgestelde motiveringsgebrek niet rechtekken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat een dergelijke praktijk elk effectief rechtsmiddel ontnemt aan de verzoekende partij. De verzoekende partij kan op geen enkele manier meer de vaststellingen van de centrumarts betwisten.

Het middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.1. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert aan dat zij lijdt aan een ernstige ziekte die in België medisch opgevolgd en behandeld wordt en waarvoor geen behandeling voor handen is in het land van herkomst. Ze stipt aan dat de verwijdering van het grondgebied in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM daar zij haar behandeling in België dan moet stoppen en dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Aangezien uit de bespreking van de middelen is gebleken dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de medische situatie van de verzoekende partij, kan aangenomen worden dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing [bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J. CAMU